

1.Királyok 16,15-28

Kedves Testvérek a Krisztus Jézusban, Omriről nem ír a Biblia túl sokat - csupán annyit, amit most hallottunk. Annál többet írnak viszont a Biblián kívüli történeti források. Még a Wikipédián is találunk róla bejegyzést. Abból, amit az 1.Kir-ban ír a prófétai kritikus, meg abból, amit innen-onnan össze tudunk szedni róla, megállapítható, hogy óriási tehetségű államférfi volt. Majdnem olyan, mint Dávid. A jelentősége nem fogható a Dávidéhoz. A Salamon után kettészakadt Izrael északi részében jut trónra, viszonylag tisztességes úton. Miután Zimri puccsal eltávolítja a királyt, megöli, a hadsereg nem fogadja el a puccsistát, hanem Omrit választják meg, illetve kiáltják ki királlyá. A belháborúban, palotaforradalmak sorában lezüllesztett országot Omrinak sikerül stabilizálnia, sőt fenntartható fejlődési pályára állítania. Sikeres ember, sikeres politikus, stabil ország, amelyben nem csak a ma, hanem talán a holnap is kiszámítható.

Ám ami emberileg nézve sikeres, az még az Isten előtt nem feltétlenül kedves. Ebből a rövid mondatból mindenki azt hallhat ki, amire Isten Lelke indítja. Vonatkoztathatja magára, országa, egyháza, gyülekezete, családja viszonyaira.

Omri istene a diplomácia – ami az ő esetében az elvtelen kompromisszumok, elvtelen alkuk művészete. Elhívott ember, aki mindent arra a lapra tett fel, hogy dinasztiáját és országát stabilá tegye. Értékrendjében ez az első. A maga módján még szimpatikus is lehet ez az odaszánás, ez a beállítottság. Bár több vezető olyan lenne mint ő úgy az egyházban, mint a világban: tehetséges és odaszánt.

De valamit mégsem jól csinál. Az Istent, az Élőt, a Hatalmast, az Egyetlent nem jó helyen veszi számításba. Omri számára Isten akarata nem olyan sarokkő, hogy mindent ahhoz viszonyítson, hogy minden abból induljon ki és oda érkezzék meg, ami után természetes lépésként következik majd a hálaadás: Köszönöm Uram és Istenem. Nem. Ő nem Isten akaratához méri a dolgokat, hanem a politikai érdekhez méri Isten akaratát – s ha nem tűnik Isten akarata politikailag kedvezőnek, lelkiismeretfurdalás nélkül túllép rajta. Fenntartja a Jeroboám által bevezetett centralizált kultuszt, amely a második parancsolat kifejezett tiltásával ellentétben igenis kiábrázolja Istent. Ezenkívül kedvez az országban élő pogányoknak, vallásukat egyenrangúnak tekinti a saját vallásával. Ókori, ótestamentumi tolerancia. Ma vegytiszta liberalizmusnak mondanám. Külpolitikájában szintén nem Isten szerint jár el, amikor fiának, Áhábnak a pogány Jezabelt kéri és szerzi meg feleségül. Áháb kitályként Illésnek, Isten prófétájának adáz ellenfele. Neje, Jezabel még a Baal termékenység kultuszát is újra meghonosítja Izraelben – ami nem volt nehéz, a régi kánaáni népek egykori vallásából maradt még elég magaslat Baal bálványszoborral. Mindezekért Isten majd megítéli, mindkettejük vérért kutyák nyalják fel, beteljesítve Illés próféciaját, s mindaz elvész, amiért Omri fáradozott. A családja kipusztul. Az ország az újabb és újabb palotaforradalmak és Isten akaratának semmibe vétele nyomán a környező hatalmak játékszerévé lesz, majd ez is elpusztul.

Omri nem áldást szerzett az őt követő nemzedékeknek, hanem átkot. Semmi nem marad meg, ami nem Isten akaratán alapul. Az első tehát mindig és mindenben: Mit akar az Isten?

Tudom, hogy már későre jár, de azért most kérlek Benneteket, imádság helyett vigyétek magatokkal és forgassátok szívetekben a következőket, s Isten Lelke majd imádsággá fogja azt ott formálni:

- a., Van-e összefüggés egy nép sorsának alakulása és vezetőinek hite között?
- b., A hivatás iránti odaszánás pótolja-e a hitet?
- c., Egy bármilyen tevékenység skere garantálja-e, hogy az Istennek tetsző volt?